

Dette er altså Svartådalen. Hvor her er vakkert. Sidene på Gjeit-hetta ligger i skygge, og derfor ser de så svarte og truende ut. Der er lange blåsvarte skygger opefter fjellskarene, og snøflekke lyser mørkegrønne, tilross for at de er skinnende kvite. Men på dalens nordside har middagssolen fritt spill. Der trenger lyset inn i alle skar og revner opefter siden på Trollhetta, og selv over det svarteste og mest blankslitte flåg ligger der en glans av gull, et stenk av solgull, som skjelver og dirrer i varmen. Og se på snøflekke! De glitrer som gull, og den årsgamle bre-is langt deroppe skinner irrgrønn som et gammelt kirketårn.

Intet steds er vatnet skarpere grønt enn i Trolltjern. Intetsteds er speilbilledet mere levende enn her, intet steds skifter billedet fortere i lys og farve, i form og utseende, enn det speilbilledet man ser når man ligger frem på stupet høit oppe og ser ned i Trolltjern, hvor små bølger ringer sig for hver gang et isstykke løsner fra breen og glir ut i vatnet. Hvilket motiv vilde det ikke være for en malers pensel å forsøke å feste disse farver på lerretet? Og allikevel så er det, såvidt jeg vet, ingen maler som har forsøkt sig på det; tilross for at der i byene er likeså fullt av malere som det er av mygg på vidden.

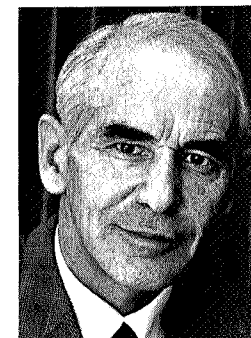
Stadig nye fjell dukker op, de nærmeste omgivelsers bakteppe skifter efterhvert som apostlenes hester bærer en fremover i Trollheimens vidunderlige verden. Og selv om ryggsekken er tung og om foten kan bli sår, så glemmer man alt dette når fjellets friske vind, duftende av pors og kva, kjøler den svette panne.

Det er som et kjærtegn av selve mor natur, et kjærtegn som stryker vekk alt som er vondt og sårt og gir helsebør både til legeme og til sjel.

Derfor, og nettop derfor, bør Trollheimen, fjellets store, vidunderlige eventyrverden, bli det naturlige utferds- og feriested i første rekke for Trøndelagens ungdom, men også ungdommen fra andre kanter av landet vil med rimelige utgifter, men med rikt utbytte, kunne legge sin sommerferie til Trollheimen, eventyrverdenen mellom Sør-Trøndelag og Møre.

Fra Harald Langhelles artikkel «Trollheimen — fjellets store eventyrverden».

Eivind Kierulf til minne

De første tjenester Eivind Kierulf ytet Trondhjems Turistforening var vennetjenester. Vi som var kommet med i det første styret etter krigen, og tok fatt på gjenreisning og utvidelse av hyttene, visste om hans kyndighet, søkte hans hjelp og fikk den i fullt mon. Han ble levende interessert i foreningens arbeide med å fremme fjellvandringen og ble formann og æresmedlem.

Arbeidsom, trofast og glad i de mennesker han møtte, bar han foreningens beste tradisjoner til siste fjelltur. Når Kierulf kom til en hytte merket vi en egen glede hos betjeningen. De hadde lært at de alltid kunne stole på ham, snakke ut med ham om sine små eller store problemer som oppstår på en turisthytte i fjellet, og hjelp fikk de. Han visste så mye både om arbeidet og om hyttene, kunne så meget og gjorde alt han kunne. Han hadde alltid tid, også når det gjaldt å vise respekt for TT's mange venner. Derfor sluttet de også så trofast opp om foreningens arbeide like fra syforeningen til vertskapet på det fjerneste kvarter.

Eivind Kierulf var ingen stridens mann, men mot at fredningen i Nedalen skulle oppheves og mot neddemmingen kjempet han til siste skanse med den seighet som var et av hans særtrekk. Men krefte mot naturvernet ble for sterke den gang, og han beklaget nederlaget for turfolkets og TT's skyld.

Bare de som sto ham nær i arbeidet for TT's sak vet hvor meget han ytet, han krevet mer av seg selv enn av andre. Hans kjennskap til TT's organisasjon og virksomhet var fullstendig. Hans interesse var usvekket i de mer enn 30 år han var tillitsmann og hans ord veiet tungt over alt hvor TT's saker ble drøftet.

I rådet var han de senere styrers beste støtte. For de av oss som har kjent alle som har ledet foreningen i dens snart hundreårige historie, går Eivind Kierulf inn i rekken av foreningen store formenn.

Finn Kleven